

Cười trong Đạo tập 2

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vẩn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

LỜI GIỚI THIỆU cười trong đạo tập 2

Từ khi tuyển tập “Cười Trong Đạo” tập 1 ra đời, Tạp Chí Quy Nguyên đã nhận được rất nhiều hưởng ứng của các pháp hữu ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Rất nhiều mẩu chuyện vui được gửi đến nhằm tham gia vào các tuyển tập Cười Trong Đạo nhưng đại đa số có lẽ hiểu lầm, hoặc không hiểu rõ về tuyển tập này phải là những chuyện cười có thật trong đời tu tập của các vị.

Phải là chuyện có thật nhưng mà vui để tô điểm thêm trên đường đi của mình và của người chứ không phải là những chuyện vui thuần túy được sáng tác và Thầy đã làm một ví dụ cho các pháp hữu dù ở góc cạnh nào trong cuộc đời cũng có niềm vui cả. Vui trong sự buồn, vui trong sự bệnh, vui trong phân ly, . . .

Nói là chuyện vui nhưng không hẳn chuyện nào cũng là vui. Có những chuyện mắc cười, tếu lâm thật nhưng cũng có những chuyện do ta tự nghiệm, tự nhìn để thấy rằng vui.

Đó thật là một dạng bài học thật hay vì nơi nào, thời nào ta cũng thấy niềm vui, như vậy đã gián tiếp giúp cho bản thân tự làm chủ được mình một phần nào rồi đó.

Chúc các pháp hữu cười thật tươi, cười thật vui khi đọc Cười Trong Đạo!

Đại Hùng Linh Điện, ngày 22 tháng 9 năm 2000
Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên

LẮC RIẾT THÌ CŨNG RÓT

Có lần tôi hỏi một vị Thần:

- Thầy thấy người ta thường lắc xăm để đoán việc, như vậy khi cây xăm bị rút là do các vị đã rút cây xăm đó ra phải không?

Các vị trả lời:

- Lắc riết thì cũng rút ra thôi! Thừa Thầy!

LÀM SÁCH BAY

Thời gian mới quen với Bibi (1989), cô từng chứng kiến tôi trị bệnh rất nhiều trường hợp như là phép lạ vậy. Vì vậy, có lần Bibi tò mò hỏi tôi:

- Anh có thể làm cho cuốn sách đằng kia bay đến đây được không?

Tôi nói được! Rồi làm bộ như đang làm phép. Bibi lật đặt nháy tránh sang một bên vì sợ cuốn sách bay trúng. Tôi ngưng “làm phép” và nói với Bibi:

- Em sợ thì thôi! Vậy thôi, làm sách từ đây bay đến đằng kia dễ hơn.

Bibi tin theo, tôi bảo Bibi:

- Em lại đằng kia lấy cuốn sách đó đến cho anh!

Bibi đưa tôi cuốn sách, cầm cuốn sách trên tay tôi nói:

- Nè! Nó bay tới nè!

Bibi “xì” một tiếng vì biết bị gạt, nên cô thách thức:

- Đâu! Anh làm thử cuốn sách bay đến đằng kia được hông?

Tôi liền ném cuốn sách về hướng đó.

THUA SÁCH

Vào một ngày của đầu năm 1994, Hoàng là người bạn, một đêm đến gõ cửa nhà tôi. Mở cửa, mời anh ta vào nhà, Hoàng bên lên nhìn tôi:

- Ông có thể cho tui mượn 700 đồng được không? Ngày mai tôi cần để trả tiền nhà!

Hoàng cùng tuổi với tôi, lúc đó đã có vợ và 2 con. Anh lại bị thất nghiệp lâu năm do... làm biếng không chịu đi làm nay cần tiền gấp để lo cho gia đình nên mới đến gặp tôi nửa đêm hôm như vậy. Tôi thì không cho mượn vì tôi không có tiền mặt ngay lúc đó. Đúng hơn là với cách của anh ta thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không hay nếu dính líu về tiền bạc dù nhỏ. Hoàng thì cứ nài nỉ hết mực.

Cuối cùng tôi hỏi Hoàng:

- Hiện giờ, ông có bao nhiêu trong túi?

Hoàng nói:

- Hai chục đồng!

Tôi bảo Hoàng đi với tôi ra sông bài vì lúc đó Hoàng rất ghiền đánh bài và hầu như lúc nào cũng có mặt tại sông bài (*các pháp hữu khi đọc đoạn này thì đừng bắt chước, vì bây giờ chúng ta đã có Pháp Nghi và Luật Đạo rồi*). Tôi bảo:

- Ra đó kiếm đủ tiền thì về! Nhớ tôi làm để giúp cho con của ông thôi!

Ở sòng bạc, tôi chỉ định chỗ cho Hoàng ngồi, lâu lâu thì bảo Hoàng đổi bàn, lâu lâu thì bảo đặt ké với người khác. Cuối cùng thì anh ta gom góp đủ 700 đồng. Tôi bảo:

- Thôi mình về!

Ra tới cổng, tôi muốn đi nhà vệ sinh nên bảo Hoàng đứng đợi. Từ nhà vệ sinh trở ra, thấy Hoàng đứng một góc, mặt buồn buồn. Tôi ngoắc tay bảo ra xe. Trên đường ra xe, tôi thấy người này có vẻ đáng nghi nên tôi hỏi:

- Tiền của ông đâu rồi?

Hoàng trả lời buồn xò:

- Thua hết rồi!

Ỗ lại vào tôi, thấy ăn dễ quá, tưởng mình đang được số hên nên đã “cúng” tất cả số tiền trong thời gian tôi trong nhà vệ sinh. Tiếc vì tánh tham của mình nên từ đó về sau, đối với tôi Hoàng đã không dám mượn tiền và tôi thường dùng chuyện này làm cớ để trách móc về sự tham lam và cờ bạc.

CÒN THIẾU!

Cũng chuyện của Hoàng, một hôm anh ta đến nhà trả cho tôi số tiền 300 dollars mà anh vừa mới rút từ nhà băng. Anh đưa một chồng giấy tờ 20. Tôi không đếm, mà lấy tất cả bỏ vào túi. Vừa bỏ tiền vào túi, tôi vừa nói:

- Còn thiếu 20!

Hoàng tròn tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao ông biết vậy?

Tôi chỉ lắc đầu tỏ ý chê trách nhưng không giải thích làm sao tôi biết được. Thật ra rất là dễ hiểu, tiền rút từ máy của nhà băng lúc đó chỉ rút được 300 vừa đúng số tiền mà Hoàng thiếu tôi. Khi Hoàng đến, trên tay anh ta còn cầm miếng bánh thì tôi biết ngay, anh ta rút ra 1 tờ 20 đồng trong chồng tiền này để mua bánh. Có vậy thôi!

BỨC HÌNH TÒA HÀO QUANG

Vào những tháng cuối cùng của năm 1999, để dự phòng những biến cố có thể xảy ra vào đầu năm 2000 cho Đại Hùng Linh Điện và cho Pháp Đạo theo như lời cảnh giác của chính quyền. Tôi đã đưa ra nhiều chương trình để hành sử trong đó có việc tuyển một số pháp hữu tham dự các lớp huấn luyện về an ninh, quân sự tại một số trường thuộc Ventura County và Orange County.

Các trường huấn luyện này được thuê bao để dạy riêng cho các pháp hữu. Toàn trường đều là người quen với nhau nên không khí học tập rất vui vẻ và hào hứng. Đó là chưa kể những buổi thi để lấy bằng, chúng chỉ... thì không khí lại càng sôi động và vui nhộn mà các tín hiệu bằng tiếng Việt để các giáo viên không hiểu được, được phóng ra trong lúc thi ở phần lý thuyết. Y như các học sinh trong những trường trung học vậy. Có thể nói chuyện vui nhất là cuộc thi tác

xạ. Mỗi đệ tử được phát một tấm bia bằng giấy có hình nhân và hơn 60 viên đạn. Sau thời gian quy định để bắn hết 60 viên đạn, các đệ tử mỗi người cầm tấm bia của mình, sắp hàng để chờ vị giám khảo tính điểm.

Đến phiên anh N. mang bia của mình cho giám khảo chấm điểm thì ai cũng cười ồ vì hình nhân trong bia của anh giống như được phát hào quang vậy. Vì đạn ghim chung quanh hình nhân lỗ chỗ đầy mà chỉ có vài lỗ khiêm nhượng trúng tâm. Còn anh H. thì lạnh hơn, đứng trong hàng chờ tới phiên mình nộp bia, anh lật đặt lấy viết tự ghim lỗ trên bia của mình. Người tu được gọi đi học về an ninh là vậy đó!

ĐIỀU TÂM NIỆM THỨ 11

Pháp hữu Từ Tâm Chánh, tức nha sĩ Bùi Huy Lân từ Pháp sang Đại Hùng Linh Điện để du học trong một thời gian ngắn từ thứ Ba 18 tháng 4 đến Chủ Nhật 23 tháng 4 năm 2000. Trong suốt thời gian gần 1 tuần lễ, tôi cố gắng bỏ tấc cho anh biết thêm nhiều điều cần thiết cần có cho một vị dẫn đạo. Tường cũng nói thêm anh là một huynh trưởng của một vùng thuộc miền Bắc nước Pháp.

Anh được dịp nhìn tận mắt sự làm việc của tôi, giải quyết các vấn đề trong đạo kể cả việc an sinh của gia đình pháp hữu. Anh đã được cho xem những điện thư, văn thư mà tôi phải giải quyết hằng ngày,... Bên cạnh đó thì hằng ngày anh chứng kiến thấy tôi mệt,... Anh xin phép cho anh được chăm sóc sức khỏe cho tôi trong một tuần. Suốt 1 tuần lễ, anh xem xét đồ ăn, đồ uống, cách sinh hoạt thường nhật kể cả nơi tôi thường nằm ngủ mà trên đầu giường có gắn bản “Mười điều tâm niệm” cho mọi việc hành sử của tôi. Anh thưa:

- Thưa Thầy! Xin Thầy viết thêm điều tâm niệm số 11 ở đây là nhớ mặc áo ấm trước khi đi ngủ!

COI CHỪNG CÁI MỎ

Trong thời gian anh Lân còn lưu lại tại Hoa Kỳ, tôi thường dẫn anh đi các nơi, xem xét tình hình, xem địa lý, trực tiếp tham gia vào các việc hoạt động của tôi. Tôi biết anh dạy đệ tử cũng nghiêm khắc không khác gì tôi nhưng tôi muốn cho anh thấy thêm cái sự “xì hơi” sau khi mình nghiêm khắc.

Tôi thường nhờ cô O., chở tôi và anh Lân đi các nơi. Trước là có người lái xe để tôi rảnh mà tận dụng thời gian nói chuyện cùng với anh. Sau là lấy cô O. làm người mẫu cho việc hướng dẫn. Tôi thường la như tát nước vào mặt cô O. mỗi khi cô có điều làm lỗi mà sự la này rất là nghiêm khắc và nặng lời khiến cho anh Lân ngồi đằng sau xe cũng rất ngại.

Anh nói:

- Thưa Thầy! Đệ tử cũng la rầy các vị bên kia nhưng không dám la rầy như Thầy. Đệ tử mà la như vậy chắc họ bỏ chạy hết.

Tôi vẫn làm tỉnh la rầy tiếp và hành sử có hơi phũ phàng cho cô O.. Cô O. nguyên thủy có cái miệng hơi hô nên khi cô giận, miệng của cô càng chum lại dài ngoằn. Tôi nói với cái giọng tếu tếu:

- Cô có lo lái thì nhìn đằng trước mặt đi, đừng quay sang bên này, cái mỏ của cô đánh trúng Thầy bây giờ!

Tất cả mọi người bật cười! Tôi đã chỉ cho anh Lân cách xì hơi mỗi khi mình cần kỷ luật đệ tử. Sau đó, tôi xin lỗi cô O.

MANG VỀ NHÀ

Hôm Chủ Nhật, 23 tháng 4, đang lúc chuẩn bị đồ đạc cho anh Lân về Pháp, thì Bibi có chuyện bức mình với tôi nên đã bị tôi “giữ” cho một trận, một hồi thì có chị Loan sang khuyên giải nên cô được nguôi ngoai một phần.

Buổi chiều, có anh Tân sang chở tôi, anh Lân, Bibi cùng Tiến ra phi trường để tiễn anh Lân về Pháp. Vì khởi hành hơi sớm nên tôi rủ tất cả ra một nhà hàng Tàu để dùng cơm trước khi đến phi trường. Ngồi trong tiệm ăn, anh Tân nói với tôi:

- Lúc trước khi gặp Thầy, vợ con ở nhà nó rất là khó chịu, cái gì nó cũng cự được, bây giờ thì tụi con theo Thầy tu học nên vợ con đã hết cái tánh đó rồi. Không biết nhờ căn duyên gì nên tụi con được như vậy?

Tôi biết ý của anh Tân muốn hỏi là nhờ có duyên lành gì để vợ chồng anh đến đạo pháp tu học nhưng anh hỏi không rõ ràng nên nhân cơ hội này tôi cũng “móc” Bibi chơi. Tôi trả lời nhanh:

- Thì Thầy mang hết về nhà rồi còn gì!

Bibi và mọi người đều bật cười!

HỎI CÂU LẮNG NHÁCH

Tối thứ Bảy 22 tháng 4, trong buổi họp đạo, tôi để cho anh Lân trả lời những câu hỏi của các pháp hữu đặt ra. Những câu hỏi được đặt ra, rồi những câu trả lời, câu nào cũng vậy, hỏi hay trả lời cũng đều làm cho thính giảbuồn ngủ. Tôi phải xen vào nhiều lần để làm cho không khí tươi tỉnh trở lại.

Tôi chỉ vào Nghĩa:

- Nghĩa! Bây giờ tới phiên em đặt câu hỏi đi! Có gì thắc mắc không?

Nghĩa trả lời:

- Không! Thưa Thầy!

Tôi nói:

- Sao lại không? Em thường có nhiều thắc mắc lắm mà! Lâu nay Thầy không gặp em, chắc chắn em có nhiều câu hỏi lắm. Hỏi đi!

Nghĩa chấp tay hỏi:

- Từ chúng sanh mới sanh ra nghiệp lực hay từ nghiệp lực mới có chúng sanh?

Tôi chọc:

- Hỏi câu gì mà lẳng nhách vậy? Có thắc mắc thiệt hông đó? Hay chỉ đặt đại ra câu hỏi rồi hỏi đại?

Ai cũng cười ồ! Không khí vui nhộn lên. Tôi chỉ vào anh Lân:
- Thôi, câu hỏi lảng nhách cũng được! Anh Lân trả lời đi!

HỒNG ĐƯỢC BẮT CÁ NGHE MÂY!

Ngay ngày đầu tiên vừa mới mang cặp công về nhà, một con hạt trắng cao ngang ngực tôi từ đâu bay tới và thường đậu ở trên cầu ở trước cổng vào Đại Điện. Đó là một điều lạ vì hạt là loài hiếm mà ở đây là thành phố thì có hạt lại là chuyện hiếm thấy.

Con hạt này rất dạn dĩ và hầu như ngày nào nó cũng đến đây. Mặc dầu các Chư Vị có nói với tôi, hạt này từ cung Mẫu đến để chờ ngày đưa con công đi. Nói thì nói chứ tôi cũng ... nghi con hạt này lắm. Có thể chơn linh của nó là con hạt từ cung Mẫu nhưng bây giờ nó mang cái hình hài hữu vi thì cũng nên coi chừng nó ... bắt cá của mình để ăn.

Số lượng cá dưới hồ ngày một giảm, tôi không biết do rùa ăn hay hạt ăn. Vì vậy, cứ mỗi lần con hạt đến là tôi chạy ra coi chừng. Cho tới một ngày, tôi tiến đến gần con hạt. Đứng bên nó, nó không bay đi chỉ đứng nhìn tôi. Tôi chỉ vào mặt của nó:

- Mày có tới đây thì tới nhưng hồng được bắt cá của tao nhe mày!

Kể từ lần đó trở đi, con hạt không còn đến đây nữa. Chắc là nó biết tự ái nên giận! Sau này để ý tôi mới biết, số lượng cá giảm do bị rùa ăn. (Ghi chú: Sau này có một ngày con công sút chuồng, sáng hôm sau tôi thấy con công bị chết, xác của nó nằm đúng ngay chỗ mà thường ngày tôi thấy con hạt đứng).

LÙNG ĐẦU

Đạo Phật không hề bày cho người những điều tà mị, thế mà một số người thường tự cho là tu theo Phật Pháp nhưng lại thích bày chuyện tà mị như chuyện tu học lâu năm thì đỉnh đầu bị lủng lỗ vậy.

Hôm đó, vào khoảng 9 giờ tối ngày 2 tháng 7 năm 2000. Bibi lái xe chở mọi người đi ăn gồm tôi, cô Oanh và cô Việc Mỹ Linh từ Pháp sang. Tôi ngồi ghế phía trước, sau lưng tôi là cô Oanh và ngồi sau ghế của Bibi là cô Mỹ Linh.

Trước khi cô Mỹ Linh sang đây, tôi có nói trước với cô Oanh:

- Thầy sẽ phụ gỡ cho một người, khi người ấy sang, nhờ cô lên đây giúp cho Thầy để Thầy lấy cô làm ví dụ!

Lái xe nửa chừng, tôi hạ ghế nằm dài xuống và nhờ cô Oanh massage đầu cho tôi. Cô Mỹ Linh hỏi:

- Tại sao Thầy đốt xác rồi mà lại bị nhức đầu?

Tôi trả lời:

- Thầy đâu có nhức đầu! Chỉ hành cô Oanh chơi vậy mà!

Nói xong thì tôi nói với cô Oanh với cái giọng giễu giễu:

- Cô Oanh ơi là cô Oanh! Cô bóp đầu Thầy nhẹ nhẹ vậy! Coi chừng lủng đầu! Chắc được gợi ý bởi hai chữ “lủng đầu” nên cô Mỹ Linh nói:

- Pháp của Sư Huynh tu dễ lắm, không cần gì hết thì cũng soi thủng bộ đầu. Còn các pháp khác như sau này tôi có theo các pháp của Tây Tạng, họ phải tập lâu lắm mới thủng được bộ đầu. Mấy đứa cháu tôi tụi nó ngạc nhiên lắm khi sờ trên đầu tôi thấy thủng!

Ồi, trời ơi! Tu cách gì mà đến nỗi thủng bộ đầu như vậy? Phật pháp đâu có chuyện mơ hồ, nhằm nhí và phản khoa học như vậy. Khai mở bộ đầu, có ý nghĩa là khai mở trí huệ chứ nào phải làm cho “nứt xương sọ” hay “thủng xương sọ” mới gọi là khai mở đầu như rất nhiều người khác thường nhầm lẫn.

Tôi nói lớn:

- Cần gì phải “tu” để lủng đầu như vậy. Cứ đưa đại cái đầu ra cho cô Oanh bóp như vậy thì cũng đủ lủng.

Cô Mỹ Linh và mọi người đều bật cười!

NHÀ NGÔN NGỮ HỌC

Bibi nói tiếng Việt không rành cho lắm nhất là từ ngữ Hán Việt thì đối với cô ta lại càng mù tịt. Tuy vậy, đôi khi cô cũng làm cho nhiều người thật ngạc nhiên về sự sáng tạo từ ngữ Hán Việt của cô. Như có lần dặn dò cô Mai nên coi chừng con nhỏ khi chúng nó lên mạng Internet vì bây giờ có nhiều chương trình về tình dục trên mạng. Cô Oanh ngồi bên nghe vậy nên xía vào:

- Cũng đâu cần thiết! Trong trường mấy đứa nhỏ cũng được cho coi phim để hiểu biết về tình dục rồi! Tụi nó cũng đã được giáo dục về chuyện này rồi.

Bibi quay lại nói:

- Trong trường thì có giáo dục chứ ở trên internet chỉ có dục chứ không có giáo! Ai nấy đều bất ngờ!

QUÀ SINH NHẬT NĂM 2000

....Vào ngày sinh nhật năm 2000, tôi đến viếng thăm một số gia đình pháp hữu mới. Vì là người mới vào pháp nên các vị sẽ không biết ngày sinh của tôi. Đi thăm xong, còn dư giờ, tôi bảo chị Hoàng chở tôi, Bibi, Tiến đi chợ thú. Khi xe đến trước cổng chợ, tôi nói chơi chơi:

- Hôm nay là sinh nhật tui nhe! Có ai trong chợ muốn tặng gì tui thì tặng đi!

Ai nghe cũng cười. Mà thiệt! Khi vào chợ, đến một hàng bán chim kiểng, tôi nói riêng với Bibi và chị Hoàng:

- Thầy thích con chim đó đó!

Nói thì nói vậy thôi, mua thì không mua vì sợ uổng tiền không đáng. Đúng ra, vì con chim này chỉ là sự thích chứ không phải là sự cần nên tôi không mua. Xem chim xong, tôi bỏ đi, bất ngờ, người chủ (là người Mỹ) gọi lại tặng cho cặp chim. Ai cũng bật cười!

GHI NHÂN GIỚI

Thử Bảy, ngày 16 tháng 9 năm 2000, một người từng tập Thần Quyền nay thì luôn bị nhập. Sau khi gặp tôi và phần lực 5 Ông (người nhập xác) được chuyển vận đi tu học. Người bệnh trở lại bình thường. (Ghi chú: Chuyện 5 Ông cũng được ghi lại và đăng tải trên internet phần tôn giáo).

Chứng kiến sự kiện này có khoảng 50 pháp hữu hiện diện. Vì thế, trong những ngày sau đó, tôi lần lượt hỏi một số pháp hữu đã hiện diện chứng kiến sự kiện trên để xem sự thu nạp của họ như thế nào. Có lần tôi hỏi Lan, một đệ tử 23 tuổi, có Thiên Linh Bảo Pháp và rất ít hiểu Việt ngữ:

- Em ngồi nghe có hiểu gì không?

Cô Lan gật gật đầu lia lịa:

- Dạ hiểu!

Tôi hỏi:

- Em hiểu cái gì nói cho Thầy nghe thử coi!

Cô Lan nói:

- Con biết người đó bị nhập!

- Đúng! Người đó bị nhập nhưng em học được điều gì?

Cô đáp ứng:

- Dạ, con hiểu là mình không nên đi học Karaté!

- Ôi Giời ơi! Tôi thốt lên.

Những người hiện diện chung quanh ai cũng bật cười.

MUỐN ĐI ÚC

Khi tôi còn ở Canoga Park, tôi đã cho tá túc gần cả trăm thanh niên mà đại đa số là những người vô gia cư. Trong số đó có em Hảo.

Em là một thanh niên ít học. Tánh tình khá là khờ khạo nên em thường bị các băng đảng lợi dụng để em gánh mọi tội lỗi. Vì thế, cuộc đời đã qua của em có thể nói là cuộc đời của sự tù tội. Sau này về Northridge, bắt đầu mở đạo, em Hảo lúc đó khoảng 23 tuổi và trở thành đệ tử của tôi nên tôi bắt đầu bắt tay dạy lại con người này. Có lần tôi hỏi em:

- Tại sao em lại chịu tội cho người ta để được ở tù?

Em trả lời:

- Em thích ở tù!

- Ở tù mà cũng thích? Tại sao vậy?

Em trả lời ngây ngô và hiền hòa:

- Tại vì em muốn sang Úc!

Tôi hỏi:

- Tại sao vừa muốn ở tù và vừa muốn sang Úc là sao?

Em đáp:

- Em có bà dì, ở Việt Nam, em thấy bà đi sang Úc chơi!

- Rồi sao?

- Bởi vậy, ở tù nhiều em sẽ bị trả về Việt Nam, rồi từ Việt Nam em sang Úc!

Ôi trời! Em Hảo này chỉ hiểu có 1 chiều thôi. Em tưởng muốn sang Úc phải đi từ Việt Nam như bà dì của em vậy! Nên hướng đi của em là phải về Việt Nam để được đi Úc.

Lần này, tôi đã gặp một đệ tử đại khờ thứ thiệt rồi!

CẮM BẮT CÁ

Ở Mỹ, nhất là gần khu tôi ở tại thành phố Northridge. Có một bãi biển mà vào mùa của loài cá lòng tong biển đẻ, loài này lũ lượt kéo nhau nằm dọc suốt bãi biển làm cho cả một bãi biển sáng lóng lánh và trở nên trắng phau.

Một đêm, tôi, Bibi và Hảo ra bãi biển này để hóng mát và xem cá. Hảo xuất thân từ một làng chài miệt Cà Mau, Việt Nam. Nên khi em thấy cá nhiều quá thì mắt em láo liên, tay chân ngứa ngáy muốn bắt. Tôi bảo em, mình chỉ ra xem cá, không được bắt cá. Em dạ dạ, nhưng dạ chỉ lấy có vì mắt của em giật láo liên. Đi bên tôi, tôi để ý thấy ngoại cảnh thúc giục em thật là mạnh, nhiều lúc kèm chân tay không được em vụt chạy chụp cá. Tôi rầy, em vội bỏ những con cá trên tay xuống nước rồi lăm lăm bước theo tôi. Tôi hỏi em:

- Em bắt cá để chi?

Em không trả lời. Tôi nói với em:

- Ở nhà, em đâu có nấu ăn thì cần cá làm gì? Vả lại, muốn ăn thì mình vào chợ mà mua, cá này đâu có bao nhiêu tiền đâu! Còn bây giờ nó để thì cho nó để, không được bắt!

Em chỉ dạ dạ nhưng một hồi thì khoảng cách của tôi và em từ từ xa ra. Tôi nói chuyện với Bibi nên không để ý, đến khi nhìn lại thì thấy em Hảo chỉ còn là một bóng đen trong màn đêm ở phía xa xa. Dừng chân, tôi nhìn về phía bóng đen ấy. Tôi thấy nó chạy tới rồi chạy lui, chạy tới rồi chạy lui. Tôi và Bibi bật cười, vì chúng tôi biết, mỗi khi nước rút thì em Hảo chạy đến bắt cá và sóng lên thì em chạy ra xa. Tôi và Bibi tiến về phía em. Gặp tôi, em sợ đứng rụt rè. Trên tay em còn cầm bịch ny lông mà cá nhảy đành đạch trong đó. Tôi hỏi em:

- Em làm cái gì vậy?

Em lấp bắp:

- Dạ! Mấy con cá này nó chết rồi!

Bịch ny lông thì liên hồi khua động vì cá nhảy trong đó. Em lại càng sợ. Vừa đứng, vừa run, vừa bóp những con cá cho nó chết thiệt. Tôi nhìn cái cảnh này thật là đáng thương, tôi đành cười nhẹ, bỏ qua cho em.

HẾT THỜI GIAN SỬ DỤNG

Khi còn ở Northridge, trong thời gian vừa có việc làm, tôi cần một chiếc xe nhưng không đủ tiền mua một chiếc xe tốt để đi làm nên tôi xin với Thần Tài:

- Thần Tài ơi! Thầy chỉ có 2000 đồng để mua xe thôi, Thần Tài giúp giùm cho Thầy kiếm một chiếc xe nào tốt tốt một chút để đi làm. Có được không?

Thần Tài trả lời:

- Được!

Tôi nhắc lại:

- Xe phải tốt, máy móc hoàn hảo chứ Thầy không biết về máy xe đâu!

Thần Tài trả lời:

- Được! Tôi sẽ chuyển cho Thầy! Mà Thầy muốn loại xe gì?

Tôi nói:

- Đức Ngài có Mercedes thì Thầy cũng muốn có Mercedes. Mà phải màu trắng, bốn cửa, mà nhìn phải đẹp. Trong ngoài sạch sẽ!

Thần Tài đồng ý! Chừng vài ngày sau thì Tú tìm được cho tôi một chỗ bán xe Mercedes từ một người thích sưu tập loại xe này nay họ bán vì cần chỗ để đậu chiếc mới. Tú đã trả giá xe này 2000 đồng. Người bán thấy cô thích quá với phần thấy cô lính quýnh vì sợ người khác mua mất nên cũng thương mà chịu giá 2000 đồng. Cô lật đật gọi tôi và Bibi. Đến xem, tôi chịu và hẹn hôm khác đến trả tiền để lấy xe. Người bán không chịu vì ngay lúc đó, đến sau tôi chừng 1 phút, cũng có người chịu chiếc xe này và họ sẵn sàng trả tiền ngay tức khắc. Không biết xử trí sao thì tình cờ gặp cô Vân, anh Thiện lúc ấy đang mang tiền mặt là 2000 dollars để chuẩn bị gởi về Việt Nam. Tôi gọi đến và mượn đỡ số tiền này.

Cuối cùng xe đã mua được. Tôi sử dụng một thời gian cho đến khi tôi xin nghỉ việc để về Việt Nam. Trong lúc lui cui dọn đồ thì một người say rượu lái xe từ ngoài đường tông vào nhà làm nát chiếc xe Mercedes của tôi. Ngày xưa, cần xe để đi làm nay hết làm thì xe phải mất. Thiệt là! . . . các Chư Thần Tài đã giữ đúng lời hứa.

MUỐN ĐỔI KHÔNG?

Từ khi chiếc Mercedes bị đụng bể, tôi không mua xe nữa. Nếu muốn đi đâu thì mượn xe của Tiến, của Bibi hoặc các pháp hữu chớ. Cũng có nhiều vị pháp hữu mua xe cho tôi nhưng tôi không nhận. Cũng có người nài nỉ quá, đến nhà rán lời tôi ra nơi bán xe để lựa xe. Có người thì một hai phải bắt tôi nhận... Tôi cũng chiều ý đi với các vị này nhưng khi đến nơi thì tôi chê đủ thứ. Có nhiều người hỏi vặn vẹo vì xe mới mà! Những lúc như vậy tôi thường lấy cớ đâu đâu cho có lệ ra về có lý một chút để từ chối khéo:

- Vị biết mà! Thầy bệnh lên bệnh xuống mà lái xe giống như cái hòm như vậy thì xui lắm!

Hay:

- Thôi! Xe này màu đen thuộc hành Thủy, Thầy hành Hỏa, khắc! Hồng được!

Hay:

- Vị thấy cái góc này hông? Thấy hông? Nó giống như xe chở hòm vậy. Không có hay.

Anh Trung, anh của Bibi có cho Bibi chiếc xe truck, xe chở hàng cũ kỹ nhưng máy rất tốt. Vì là xe chở hàng nên nó trầy trụa, móp méo và trên thân của nó mang rất nhiều màu sắc đắp vá. Tôi không có xe nên thường dùng xe chở hàng

này làm phương tiện di chuyển. Nhiều vị đệ tử thấy ông Thầy lái xe tệ quá cũng kỳ giùm nên lại càng nài nỉ tôi nhận xe từ họ. Tôi cũng từ chối!

Cô Oanh, có cuộc sống khá giả nên xe của cô rất sang và đẹp. Một hôm, trước mặt nhiều người cô nói tôi:

- Xe của Thầy chắc chiếm giải nhất về cũ nhất, xấu nhất lắm à...

Tôi trả lời:

- Thầy kệ tui! Tui nghèo thì tui lái xe như vậy có sao đâu? Còn xe của cô thì sao? Không đoạt được giải gì hết? Giải sang nhất cũng không? Giải đẹp nhất cũng không!

Cô nghe có vẻ có lý nên cô im. Tôi nhỏ giọng:

- Vậy! . . . Cô muốn đổi hông?

Ai nấy đều bật cười!

PHẢI SƠN XE

Có lần các pháp hữu đi chung với tôi, tôi nói với Nghĩa:

- Hôm nào Nghĩa rảnh thì sơn lại chiếc xe cho anh!

Vì Nghĩa là thợ làm đồng xe nên tôi mới nói như vậy. Bibi nghe tôi nói nên cô hỏi:

- Bây giờ anh mới thấy què khi lái xe đó sao?

Tôi nói:

- Đâu có què! Tại vì các vị đến, ăn uống rồi cứ vứt rác lên xe, chắc họ tưởng đây là cái thùng rác lắm à! Bởi vậy anh muốn sơn lại cho nó mới mới để người ta đừng tưởng nó là cái thùng rác nữa!

MUA XE BUS

Đạo trước, mỗi lần Đoàn Thiếu Nhi Quy Nguyên sinh hoạt ngoài trời, khi di chuyển có lúc phải dùng đến 5, 6 chiếc xe để di chuyển. Tôi thấy bất tiện và nguy hiểm vì nhiều xe sẽ khó trông chừng và sự đi lạc luôn xảy ra mặc dù trên xe đã được trang bị máy điện đàm. Để tránh tình trạng không hay xảy đến, tôi họp với các huynh trưởng của đoàn về ý kiến mua một chiếc xe bus. Ai nghe ý kiến này cũng thích thú. Tú vui mừng hỏi:

- Thầy dự tính mua xe cỡ bao nhiêu tiền?

- Hai ngàn!

- Thôi đi Thầy ơi! Anh Thầy nói cho vui vậy thôi chứ Thầy đâu có muốn mua xe đâu? Xe nào mà bán với giá 2000?

Vậy mà có! Bibi xem trên Internet thấy một ngôi trường, nay số lượng học sinh quá giảm nên đã bán bớt xe bus của họ. Chiếc xe mà họ bán là một loại xe mới chỉ để dùng trong trường hợp khẩn cấp nếu các xe khác bị hư. Xe chỉ mới chạy có 50 ngàn miles. Mới từ trong ra ngoài, mọi thứ đều hoàn hảo nhưng nhà trường vẫn phải bán ra vì phải giảm ngân sách chi tiêu nhất là ở phần các xe bus này mỗi tuần phải trả cho sự bảo trì dù là không sử dụng. Cuối cùng, thì Đoàn Thiếu Nhi đã có được một chiếc xe bus với giá 2000.

TỐI TRƯỚC RỒI GIÃN SAU

Thứ Bảy, 23 tháng 9 năm 2000, trong một buổi họp đạo nhân hướng dẫn cho các pháp hữu phân biệt được thế nào là bệnh tâm thần và thế nào là người bị nhập. Hôm đó có gia đình một người bệnh đến mà thân nhân người bệnh nói là con của họ bị nhập. Tôi dùng trường hợp này để làm ví dụ học tập. Tôi hỏi các pháp hữu:

- Các vị cho Thầy biết người này có bị nhập không?

Lần lượt từng pháp hữu trả lời. Có thể nói 80% pháp hữu khẳng định bệnh nhân bị nhập (vì mới tuần trước, các vị đã chứng kiến một trường hợp bị nhập), 5% nữa biết nữa không, 5% không biết, 10% cho là không bị nhập. Sau đó tôi đã giải thích cho các vị biết bị nhập là như thế nào và tôi khẳng định người này không bị nhập, chỉ bị thần kinh mà thôi. Câu hỏi kế của tôi là:

- Các vị hãy cho Thầy một chìa khóa, làm thế nào để giải quyết trường hợp này khi người ta đến cầu Thầy và xin Thầy giúp đỡ.

Lần lượt từng người trả lời câu hỏi nhưng đại đa số không một ai đi đúng cái gốc để hành cả. Tất cả đều nhằm vào người bệnh mà quên đi rằng, một khi người bệnh không còn tự chủ thì sự hộ bệnh phải nương theo thân nhân gia đình là chính. Giận vì các pháp hữu có pháp hộ bệnh mà không thấy nhằm lẽ. Tôi mới khai từ chuyện gia đình của người bệnh để làm thí dụ như xem xét lại từ sự đạo đức của gia đình.

Vì hôm đó là khởi đầu bài học mới của sự nhận định và cũng là ngày tôi chuyển tập tài liệu “Thông suốt và nắm vững...” cho các đệ tử nên phần chỉ dẫn khá mạnh tay với các vị và thân nhân của người bệnh. Xong chuyện, tôi mới xin lỗi thân nhân người bệnh và xin họ bỏ qua, đừng có giận vì tôi đang chỉ cho đệ tử nhân trường hợp này. Người mẹ của bệnh nhân trả lời:

- Không! Tôi không có giận Thầy, nếu tôi giận thì tôi không đến đây!

Tôi trả lời liền:

- Không! Cô đến trước rồi giận sau!

Ai nấy đều phát cười!